

EVANGHELIA PREDICA DE PE MUNTE – IUBIREA VRĂJMAȘILOR COMENTARIU PATRISTIC

(Luca 6, 35): "Ci iubiți pe vrăjmașii voștri și faceți bine și dați cu împrumut, fără să nădăjduiți nimic în schimb, și răsplata voastră va fi multă și veți fi fiii Celui Preaînalt, că El este bun cu cei nemulțumitori și răi."

Iubirea este poruncită atunci când ni se spune: "Iubiți pe vrăjmașii voștri", pentru a se împlini ceea ce s-a spus înainte de împlinirea Bisericii: "El m-a dus în casa de ospăț și sus, drept steag, era iubirea" (Cântarea 2, 4). Căci iubirea este înălțată atunci când sunt formate normele sale. Astfel, vedeți cum s-a format din înălțimi și a dat Legea sub binecuvântarea Evangheliei.

"Predica de pe munte", frescă

Legea poruncește răzbuarea pedepsei (Ieș. 21, 23-36). Evanghelia dă iubire pentru răutate, bunătae pentru ură, rugăciune pentru blestem, ajutor pentru prigoană, răbdare pentru foamete și harul răsplatai. Cât este de bun atletul care nu s-a vătămat!

(Sfântul Ambrozie al Milanului, Tâlcuire la Evanghelia după Luca)

(Luca 6, 31): "Și precum voiți să vă facă vouă oamenii, faceți-le și voi asemenea."

"Ochi pentru ochi" este perfecțiunea dreptății. "Celui ce te lovește peste obraz, întoarce-i și pe celălalt" este desăvârșirea harului. Deși ambele au continuu criteriile lor, ne-au fost propuse prin cele două Testamente. Primul Testament spunea să se sacrifice animale ca pedeapsă, căci dreptatea nu îngăduia ca unul să moară în locul altuia. Al doilea Testament s-a scris cu sângele unui Om, care prin harul Său S-a dăruit pe Sine în numele nostru (vezi și Evr. 9, 11-14). Astfel, unul a fost începutul, iar celălalt continuarea. Cel în care stă sfârșitul și începutul este fără greșală. Pentru cei care nu au înțeles, începutul și sfârșitul sunt separate unul de celălalt. Atunci când le observăm, însă, sunt un tot unitar.

Astfel, acest principiu de ochi pentru ochi (Ieș. 21, 24; Lev. 24, 20) s-a schimbat. Dacă năzuiești spre perfecțiune, dacă cineva te lovește, întoarce celălalt (obraz).

(Sfântul Efreem Sirul, Comentariu la Diatesaronul lui Tațian 6, IIB-12)

Cine poate să ne facă vreun rău, dacă Dumnezeu nu lasă?

Cine a dobândit minte curajoasă și și-a pus nădejdea în Dumnezeu, acela nu se teme de nimic, acela îl are pe Dumnezeu ca pe un ajutor puternic și o nădejde mare. Căci cine poate să ne facă vreun rău, dacă Dumnezeu nu lasă?

Orice gând ori îl întărește pe om, ori îl slăbește, pentru că în el se zămislește fapta bună ori rea. Iar prin deprindere, orice lucru bun sau rău se leagă de om. Omului i se pare că lucrul cu care s-a deprins îi aparține lui. Dar tu să fii curajos și să se întărească inima ta și apără-te cu semnul crucii atunci, când te apucă frica.

Locul unde vei intra însemnează-l cu semnul crucii; fă-ți cruce și atunci când intri în orice locaș gol și, pronunțând rugăciunea și spunând „Amin!”, intră cu îndrăzneală. Dacă demonii văd că noi suntem tari în Dumnezeu, tot atunci sunt rușinați și mai mult nu ne mai tulbură.

Să ținem minte că suntem în pronia Domnului. Dumnezeu a spus: „Iată, v-am dat putere să călcați peste șerpi și peste scorpii, și peste toată puterea vrăjmașului și nimic nu vă va vătăma” (Luca, 10,19).

Să ținem minte că fără voia lui Dumnezeu „nici păr din capul vostru nu va pieri”.

(Sfântul Cuvios Paisie Velicikovski de la Neamț, Crinii țarinei sau Flori preafrumoase adunate pe scurt din Dumnezeiasca Scriptură, Editura Bisericii Ortodoxe din Moldova, Orhei)